

Arrest

nr. 71 636 van 12 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 24 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 mei 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 augustus 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 september 2011 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MARIS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, dient op 24 februari 2000 een aanvraag in om machtiging tot vestiging.

Op 25 mei 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker dient hiertegen een

verzoek tot herziening in en wordt in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument in afwachting van een beslissing inzake dit beroep.

Op 20 juni 2000 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) omwille van medische redenen.

Deze aanvraag wordt verworpen op 11 oktober 2000. Het beroep dat verzoeker hiertegen instelt bij de Raad van State, wordt bij arrest van 9 oktober 2001, nr. 99.586, verworpen.

Op 21 augustus 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij vastgesteld wordt dat verzoeker zijn verzoek tot herziening niet heeft omgezet in een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat hem geen verblijfsrecht wordt toegekend en hij gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25 mei 2000, ter kennis gebracht op 20 juni 2000.

Op 26 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 oktober 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 november 2010, 20 december 2010 en 21 maart 2011 dient verzoeker een aanvulling in.

Op 16 mei 2011 geeft de arts-adviseur zijn advies inzake de gezondheidstoestand van verzoeker.

Op 26 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.10.2010 werd ingediend door:

W., N. geboren te (...) op (...)

Nationaliteit: Frankrijk

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is,

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Uit het medisch advies van de controlearts (waarvan kopie in enveloppe in bijlage) blijkt het volgende:

Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat de aandoening, hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in Frankrijk.

Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.

Wat betreft de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst:

In Boulogne Sur Mer is een ziekenhuis, het "Centre Hospitalier du Docteur Duchenne", waar de gespecialiseerde zorgen worden toegepast en waar specialisten werkzaam zijn. Het is een algemeen ziekenhuis waar alle specialismen werken en waar mogelijke complicaties kunnen behandeld worden. Er is ook een gespecialiseerde dienst voor de bijkomende aandoening van betrokkene.

De universele ziekteverzekering (Couverture Maladie Universelle) in Frankrijk is een ziekteverzekering voor alle personen die in Frankrijk verblijven. In het geval dat verzoeker terugkeert naar Frankrijk zal dit voor hem het geval zijn. Hij geniet dus dekking door de ziekteverzekering. Onder een bepaalde

inkomensdrempel dienen geen bijdragen betaald te worden, anders moet, afhankelijk van het inkomen, een percentage van hst fiscaal inkomen bijgedragen worden.

De zorgen worden geleverd op basis van doorverwijzing naar het juiste niveau, in geval van betrokkene zal hij doorverwezen worden naar een ziekenhuis in de buurt van zijn woonplaats en zal hij daar beroep kunnen doen op de nodige specialisten voor zijn aandoening. De ziekteverzekering dekt de medische zorgen, de medicatie, benodigde apparatuur en hospitalisatiekosten. De patiënt betaalt remgeld, maar dit wordt gedrukt bij lange en kostelijke behandelingen.

Verzoeker zal in Frankrijk in het slechtste geval moeten terugvallen op een minimum gegarandeerd pensioen, waaruit hij de nodige middelen zal kunnen teren om de kosten, die, in het geval verzoeker op bijstand is aangewezen, minimaal zullen zijn, te betalen. In alle andere gevallen zal zijn situatie nog gunstiger zijn.

Derhalve blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geert adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Schending van art 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende ie uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen- schending van de Motiveringsplicht van artikel 62 Vreemdelingenwet -schending van artikel 6 EVRM

De bestreden beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie -en asielbeleid maakt een beslissing van bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen dient te worden gemotiveerd. Dienvolgens behoort het dat de Staatssecretaris van Migratie en asielbeleid zijn beslissingen op gemotiveerde wijze dient te nemen.

In casu is dit niet geschied, minstens op zeer gebrekkige wijze, wat blijkt uit hetgeen volgt.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld nav. de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd.

Cfr. Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932,1,166.

Hieruit kan geconcludeerd worden dat een ondeugdelijk gemotiveerde bestuurshandeling leidt tot een gemis van een wezenlijke waarborg tegen willekeur en geldt als bewijs dat de Staatssecretaris van Migratie -en asielbeleid de hem voorgelegde middelen niet zorgvuldig onderzocht heeft en zijn uitspraak niet beredeneerd heeft.

In de tussengekomen beslissing wordt door de Staatssecretaris verwezen naar het medisch advies van een controle-arts. Dienaangaande laat verzoeker duidelijk gelden dat hij nooit werd onderzocht door de betrokken arts. Dienvolgens is het om duidelijk dat de betrokken arts onmogelijk de gezondheidstoestand van verzoeker kan bepalen en/of kan stellen dat verzoeker kan reizen en geen noodzaak heeft aan mantelzorg. Nochtans is het duidelijk dat de al dan niet mogelijkheid tot reizen een essentiële voorwaarde is in de beslissing als thans voorligt.

De gemachtigde beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid om de gegrondheid van de aanvraag te beoordelen, maar dit stelt hem niet vrij van te motiveren waarom hij in dit specifieke geval oordeelt dat hij zich kan baseren op een medisch verslag van een controle-arts die notabene verzoeker nooit onderzocht!

De beslissing maakt ook geen gewag van richtlijn 2004/3 8/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op hst grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, blz. 77, en - rectificaties - PB 2004, L 229, blz. 35; PB 2005, L 197, blz. 345 en PB 2007, L 204, blz. 28).

In artikel 16, „Algemene regel voor burgers van de Unie en hun familieleden“, van richtlijn 2004/38, dat deel uitmaakt van hoofdstuk IV, „Duurzaam verblijfsrecht“, wordt bepaald:

“1. Iedere burger van de Unie die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal op het grondgebied van het gastland heeft verbleven, heeft aldaar een duurzaam verblijfsrecht. Dit recht is niet onderworpen aan de voorwaarden van hoofdstuk III.

2. Lid 1 is eveneens van toepassing ten aanzien van familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten en die gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar legaal in het gastland bij de burger van de Unie hebben gewoond.

3. Het ononderbroken karakter van het verblijf wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten in een andere lidstaat of een derde land.

4. Wanneer het duurzame verblijfsrecht eenmaal is verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het gastland.”

Verzoeker verwijst dienaangaande overigens naar artikel 45 van het Handvest van de Europese grondrechten, waarvan zeer recentelijk ook toepassing werd gemaakt In het arrest van het Europees Hof van Justitie nl. arrest Lassal dd. 07.10.2010.

Verzoeker is bovendien van oordeel dat de summiere/gebrekkige motivering (zie hoger) een schending uitmaakt.

Het eerste middel is bijgevolg ernstig; schending van de materiele motiveringsplicht wordt aangenomen.”

2.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de arts-attaché niet de verplichting heeft om de aanvrager aan een medisch onderzoek te onderwerpen. Verzoeker voegde een medisch getuigschrift bij zijn aanvraag en dit medisch getuigschrift verstreekte voldoende inlichtingen omtrent de gezondheidsproblematiek van verzoeker. De verwerende partij verwijst in dit verband naar de tekst van artikel 9ter, § 1, 5° van de vreemdelingenwet en stelt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat in de gekende omstandigheden de noodzaak zou bestaan tot onderzoek door de ambtenaar-geneesheer en desgevallend advies van deskundigen.

Inzake de richtlijn 2004/38 stelt de verwerende partij dat het verblijf van verzoeker steeds precair was en dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog in behandeling is.

2.1.3.1. Verzoeker verwijst naar artikel 16 van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: Richtlijn 2004/38) en naar artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De Raad wijst erop dat artikel 52, lid 2 van het Handvest bepaalt dat *“de door dit handvest erkende rechten waaraan de communautaire verdragen of het Verdrag betreffende de Europese Unie ten grondslag liggen, uitgeoefend worden onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij die verdragen zijn gesteld.”* Dit betekent met andere woorden dat het Handvest geen enkele verruiming of beperking van de in die verdragen opgesomde rechten kan inhouden. Het gevolg hiervan is dat rechten die in het Handvest in absolute termen, zijnde onvoorwaardelijk en onbeperkt, geformuleerd worden, niettemin aan voorwaarden en beperkingen onderworpen kunnen zijn (cf. F.D., Het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, Jura Falconis, jg. 38, 2001-2002, nr. 1, p. 39-88).

Artikel 45, lid 1 van het Handvest vormt daarvan een voorbeeld. Dit artikel bepaalt namelijk dat *“iedere burger van de Unie (...) het recht (heeft) zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven.”* De grondslag van deze bepaling is te vinden in artikel 18, lid 1 van het EG-verdrag (artikel 21 van het VWEU), dat bepaalt dat *“iedere burger van de Unie het recht heeft vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij dit Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”* Hoewel artikel 45, lid 1 van het Handvest er zelf niet over spreekt, is het erin vervatte recht niettemin onderworpen aan *“de beperkingen en voorwaarden die bij het EG-verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”*

Ter ondersteuning van het bovenvermelde kan nog verwezen worden naar het arrest van het Hof van Justitie van 5 mei 2011 in de zaak C-434/09, waarin in overweging 27 het volgende gesteld wordt:

“Om te beginnen dient erop te worden gewezen dat het burgerschap van de Unie iedere burger van de Unie, binnen de beperkingen van de verdragen en de maatregelen tot uitvoering daarvan, een

fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten verleent, en dat het vrij verkeer van personen, overigens een van de fundamentele vrijheden binnen de interne markt, bovendien is bevestigd in artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (arrest van 7 oktober 2010, Lassal, C-162/09, nog niet gepubliceerd in de Jurisprudentie, punt 29)."

Het arrest van het Hof van Justitie van 7 oktober 2010 in de zaak C-162-09, dat verzoeker inroept in zijn verzoekschrift heeft betrekking op het duurzaam verblijfsrecht dat gedurende tien maanden onderbroken werd en de gevolgen ervan op een vraag tot inkomstensteun wegens zwangerschap. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat zijn situatie vergelijkbaar is met de situatie van de vreemdeling beschreven in dit arrest.

De richtlijn 2004/38 werd omgezet naar Belgisch recht middels de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn. Verzoeker toont dit niet met concrete gegevens aan.

De Raad wijst er op dat de bestreden beslissing in deze zaak uitsluitend een antwoord betreft op verzoekers vraag om tijdelijk in België te mogen verblijven omwille van medische redenen. Verzoeker heeft gebruik gemaakt van deze procedure die openstaat voor elke vreemdeling die in België verblijft en die lijdt aan een ziekte.

Uit de stukken van het dossier blijkt echter dat verzoeker geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedure die voor hem als EU-burger bestaat. Verzoeker heeft indertijd een aanvraag tot vestiging ingediend, maar na het negatief afsluiten op 21 augustus 2009 van de beroepsprocedure omwille van formele redenen, heeft hij geen nieuwe procedure opgestart. Uit de stukken van het dossier blijkt alleszins niet dat verzoeker een aanvraag heeft ingediend van een verklaring van inschrijving als EU-burger. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift wel naar de richtlijn 2004/38 en het Handvest, maar zoals reeds gesteld gelden in dit verband de beperkingen en voorwaarden die bij het EG-Verdrag en de bepalingen ter uitvoering daarvan, zijn vastgesteld. Minstens diende verzoeker in België een aanvraag in te dienen volgens de daartoe geëigende procedure om een verblijfsrecht als EU-burger te verkrijgen.

Nu verzoeker dit niet gedaan heeft, kan hij niet in huidige beroepsprocedure tegen de beslissing die inhoudt dat hij niet in aanmerking komt voor een verblijf in België op grond van medische redenen, zijn argumenten ter zake laten gelden.

De Raad merkt op dat uit de stukken van het dossier blijkt dat de aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog steeds in behandeling is.

2.1.3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet te verkrijgen. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing steunt op het advies van een ambtenaar-geneesheer die hem nooit heeft onderzocht.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gezondheidsproblemen van verzoeker door de ambtenaar-geneesheer werden beoordeeld op basis van de door hem voorgelegde medische attesten inzake zijn aandoeningen en op basis van de informatie zoals die terug te vinden is in het administratief dossier. Artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan bijgevolg geen verplichting worden afgeleid om de vreemdeling te onderzoeken of om bijkomend advies in te winnen van deskundigen. Het is enkel indien hij dit nodig acht, dat de geneesheer de vreemdeling kan onderzoeken. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat het oordeel van de arts-adviseur inzake de aard van verzoekers aandoening verkeerd zou zijn en dat een bijkomend persoonlijk onderzoek nodig zou zijn geweest.

Inzake de mogelijkheid om te reizen wordt in de bestreden beslissing overwogen:

“Betrokkene kan reizen en heeft geen nood aan mantelzorg.”

De opmerking van verzoeker dat de *“betrokken arts onmogelijk (...) kan stellen dat verzoeker kan reizen en geen noodzaak heeft aan mantelzorg”* zonder een persoonlijk onderzoek van verzoeker, gaat bijgevolg niet op. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat er *in casu* sprake zou zijn van een foutieve feitenvinding of dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

2.1.3.3. Daargelaten de vraag of artikel 6 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) *in casu* van toepassing is, stelt de Raad vast dat verzoeker de schending van deze bepaling aanvoert maar nalaat om aan te geven in welk opzicht de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

Dit onderdeel van het eerste middel is onontvankelijk.

Het eerste middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna het 'EVRM) doordat de beslissing het privéleven van verzoeker benadeelt.

Artikel 3 van het EVRM luidt als volgt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"

Uit de gegevens van het dossier -gans in het bijzonder het medisch attest van de specialisten die verzoeker behandelen- blijkt afdoende dat verzoeker terminaal is en hoedanook een aandoening voorhanden is die een reëel risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit.

Bovendien is het duidelijk dat verzoeker geen enkele band meer heeft in Frankrijk; de argumentatie aangehaald in de voorliggende beslissing toont overigens aan dat het niet bewezen is dat verzoeker hoedanook gerechtigd zou zijn op korte termijn (en tegen aanvaardbare kosten) behandeld te worden. Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

2.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de bestreden beslissing enkel betekent dat verzoeker omwille van zijn gezondheidsproblematiek niet tot verblijf kan worden toegelaten. Verzoeker maakt volgens de verwerende partij niet aannemelijk dat hij in het land van herkomst niet verzorgd zou kunnen worden. Het argument van afwezigheid van banden met Frankrijk is ter zake niet dienstig, nu uit het advies van de ambtenaar-geneesheer blijkt dat verzoeker kan reizen en geen mantelzorg nodig heeft. Verzoeker schetst niet het minste verband tussen de inhoud en de gevolgen van de bestreden beslissing en de opgeworpen internationale rechtsregel.

2.2.3. Artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggesteerd, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De bestreden beslissing bevat geen verwijderingsmaatregel, zodat verzoeker als gevolg van de bestreden beslissing niet van het grondgebied verwijderd wordt.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker zich in het middel beperkt tot de bewering dat artikel 3 van het EVRM geschonden is, dat hij geen band heeft met Frankrijk en dat het niet bewezen is dat verzoeker op korte termijn en tegen aanvaardbare kosten kan worden behandeld in Frankrijk.

In de bestreden beslissing wordt uitvoerig geargumenteed dat de behandeling van verzoeker beschikbaar is in Frankrijk en ook toegankelijk gelet op de universele ziekteverzekering en het minimum gegarandeerd pensioen. Verzoeker weerlegt deze motieven geenszins. Verzoeker toont bijgevolg niet met concrete gegevens aan dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel

Schending van de Europese regelgeving, gans in het bijzonder de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/MEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (PB L 158, bh. 77f en - rectificaties - PM 2004, L 229, blz. 35; PB 2005, L 197, bh. 34, en PB 2007, L 204f blz. 28)- schending van artikel 45 ev, van het Handvest van de Europese Grondrechten.

Verzoeker is een Franse onderdaan; het burgerschap verleent aan iedere burger van de Unie een fundamenteel en persoonlijk recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten. Bij toepassing van artikel 45 van het Handvest van de grondrechten van de EU (in werking sedert 01.12.2009) werd het recht van iedere burger van de Unie om zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven een volwaardig grondrecht.

Artikel 45 voorziet bovendien niet in de mogelijkheid om dit grondrecht aan beperkingen te onderwerpen.

Dienaangaande kan ook worden verwezen naar het recent arrest van het Hof van Justitie (arrest Lassal) waarbij het Hof deze principes bevestigde. C/r. HvJ 7 oktober 2010, C-162/09, Secretary of State for work and pensions v. Lassal. <http://curia.europa.eu>

*Dienvolgens blijkt dat verzoeker gerechtigd is op dezelfde grondrechten als deze genoten door de burgers van de betrokken lidstaat.
Het derde middel is bijgevolg ernstig.”*

2.3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat verzoeker geen verband legt tussen de aangevoerde bepalingen en de bestreden beslissing en haar draagwijdte.

2.3.3. De Raad verwijst naar de bespreking van het eerste middel.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET